

чатъ дѣцата изреченията, казватъ, че изреченията иматъ: подлогъ, сказуемо и връзка. Може да има и опрѣдѣления, допълнения и т. н., но основата е въ тия три думи, които даватъ мисль. Ако бихъ запиталъ васъ що е „подлогъ“, вие щѣхте да кажете: „Думата, която означава прѣдмета, за който се говори въ изречението“. „А сказуемо?“ — „Думата, която показва какво се разправя за прѣдмета“. Добрѣ. Ако единъ учителъ бѣше ви далъ да разчлените граматически прочетения стихъ, да покажете кои сж най-важнитѣ думи въ него, всички щѣха да се спратъ върху думитѣ: „Богъ“ и „Иисусъ Христосъ“. Но тукъ основната мисль е „вѣченъ животъ“, а „Иисусъ Христосъ“ е допълнение на тази мисль. Богъ и Иисусъ Христосъ сж двѣтѣ начала, отъ които произтича вѣчниятъ животъ, или: двѣтѣ опори, двата стълпа, върху които се той крѣпи. Логически казано: „Богъ“ е голѣмата прѣдсилка, „Иисусъ Христосъ“ — малката прѣдсилка, а „вѣченъ животъ“ — заключението. Да направимъ тази мисль още по-ясна: Думитѣ „вѣченъ животъ“ подразбиратъ разумното движение на душитѣ; думата „Богъ“ — зародишитѣ на духа, условията, силитѣ, законитѣ въ природата, върху които се гради и крѣпи този величественъ редъ на нѣщата, а „Иисусъ Христосъ“ — разумното начало, което излиза отъ Единия Богъ и което насочва и съхранява всички живи сжщества. Сега, може да помислите, че, като кажете „вѣченъ животъ“, разбирате, знаете какво е въ сжщностъ вѣченъ животъ. Но кой е основниятъ елементъ на познанието? Ние познаваме само ония нѣща, които можемъ да опитаме, да направимъ. Всѣко нѣщо, което не можемъ